

Slakt Grisen!

**Husk:
Du har lov til å le.**

av Brian M. Janice

www.slaktgrisen.com

Som den kunstneriske tragedien jeg nå er, kunne jeg antagelig ha fått tre dusin franske fjærkre til å bryte ut i latter før de brukte en tom vintønne til jordomseiling; følgelig sier det seg selv at jeg har et annerledes syn på 8. mars enn folk flest.

For mens enkelte med pompøse slagord gjentar at man vil ha ja til ditt og nei til datt, står jeg langt ute på sidelinjen og grubler over hva man kan gjøre for å trøste eller muntre opp andre; i mine øyne er dette langt viktigere enn å dele opp mennesker i kjønn og dømme dem - slik jeg ser det, er vi alle små, bittesmå mennesker som lever under et stjernehav som avspeiler universets grenseløse dyp, og det er trist å se at det finnes så mange som har det vondt her i Norge.

I ærlighetens navn må jeg likevel innrømme at jeg aldri tidligere har brydd meg om ting som kvinnetag, hundetag eller Den kontinentale kalkundagen, men tidene endrer seg; ifølge media er individer av hankjønn som ikke flittig bruker barberhøvelen oppe og nede en utrydningstruet rase - snart er det vel bare glattbarberte, fullkomne kvinner igjen på denne kloden; man skal ikke se bort fra at vi andre en vakker dag blir forvist til en ensom tilværelse på en annen planet i og med at vi ikke hører hjemme i et samfunn der alle tydeligvis skal være så perfekte, glatte og overfladiske som overhodet mulig.

Derfor håper jeg du ikke ser på meg som om jeg var en kastrett, gresk puddel hvis jeg forteller deg at jeg i år vil jeg benytte kvinnetagen som en anledning til å gi bort en liten oppmuntring til ei flott jente jeg har vært venn med i snart 14 år - noe som med stor sannsynlighet vil få henne i godt humør. Saken er nemlig den at ikke bare har jeg fått idéen til det som trolig er verdens mest kvinnevennlige idrett, men på kjøpet får man også et aktverdig stykke kunst i form av et teaterstykke; ja da, man kan gjerne le av meg og prøve å legge hodet mitt under en bærbar giljotin kjøpt i en av byens glemte antikvitetsbutikker, for selv om livet er en alvorlig sak og man med god grunn kan være deppa og lei seg, må man heller ikke glemme den naturlige latterens medisinske virkning - da jeg begynte å skrive "Slakt Grisen!" for snaue to uker siden, var jeg selv like sliten og deprimerert som ni bolivianske dovendyr i en nedlagt diskokjeller i La Paz.

Poenget er at uansett hvor mørk tilværelsen enn ser ut, er det lov til å gi rom for fantasien og finne på noe som tar rotta på de dystre tankene; kunst er ikke synonymt med å la livsgleden støve ned blant stive, alvorstunge malerier i et gammelt museum; kunst vil si å slippe følelsene løs, og la dem glitre i solskinnnet uten å bry seg om hva kritikerne måtte mene. Kunst betyr frihet.

Så ikke vær redd for å være spontan, og gi latteren fritt spillerom - også du har lov til å le når du leser presentasjonen av det uforglemmelige teaterstykket "Slakt Grisen!", som er - noe alle vel forstår - en kreativ spøk; stykket kommer neppe noensinne til å bli fremført på Nationaltheatret eller i Operaen. Bare slapp av og le; latter er sunnere enn man tror.

Oslo, 8. mars 2013

Brian M. Janice

www.slaktgrisen.com

Innledning

Nå skal jeg ikke påstå at å se skiidrett på TV er like spennende som å bivåne to døde fluer betrakte et veggmaleri i Firenze, for selv om mange sikkert vil være uenige med meg, vil jeg faktisk hevde at det å skue de to fluelikene antagelig er av større interesse. Ja, jeg er klar over at det er tabu å si det rett ut, men likevel undres jeg på om NRK hadde vært like ivrig til å vise vintersport om Norge hadde oppnådd så oppsiktsvekkende resultater som Mongolias stolte landslag klarer i ishockey. For sannheten om årsaken til interessen for norsk langrenn eller damehåndball er kanskje nærmere enn man aner: En kasse øl eller en flaske trøndersk hjemmebrent, et norsk flagg og jubelbrøl foran TV-en eller intense nordnorske besvergelses som man neppe finner i en vanlig ordbok. I og for seg greit nok. Men hvis årsaken til dette er nasjonalfølelse og en grunn til å drikke seg dritings kan man jo spørre seg om hvorfor man i det hele tatt må ha en grunn til å vise spontan livsglede her i det kalde nord.

Det som iallfall er sikkert, er at folk som tror at feiringen etter skiskytterstafetten er sesongens høydepunkt, kan neppe ha opplevd den menneskelige varmen som preger en gatefest i Sør-Amerika. Her hjemme er det noe som kanskje forekommer to ganger i løpet av et århundre - sist det skjedde, var da Norge slo Brasil i VM i 1998, og Karl Johan ble fylt av jublende mennesker som ga uttrykk for gleden sin og ville ha Drillo som president. At dette bare skjedde uten langvarig planlegging, er nesten ikke til å tro; planene om å søke et OL i Oslo, sier vel det meste. Målet er altså to ukers "folkefest". For å oppnå dette målet, for å faktisk ha en grunn til å glede seg i to uker, må man først bruke atskillige millioner på å planlegge dette, deretter må man bruke flere titalls milliarder på å bygge anlegg mens man tålmodig venter i nesten ti år, og så - omsider - kan man vifte med norske flagg og juble i to uker før festen tar slutt og man vender tilbake til den traurige hverdagen før man kan arrangere et nytt OL om førti års tid. Hurra. Jeg har hørt mange argumenter både for og imot, men jeg har enda til gode å høre en sjel spørre: "Hvorfor kan vi ikke bare glede oss uten å ha en grunn til det?"

Kanskje fordi dette ville være så unorsk at folk ville måpe av forbauselse og sporenstreks ringe etter en bil med tause menn med hvite frakker. For hva tror du ville skje om folk begynte å ringe på hos naboen, kaste seg om halsen på ham eller henne, og si "Hurra, det er vår!" eller "Kom, la oss glede oss og nyt livet, for du er et fantastisk menneske". Hadde man gjort det uten å først drikke seg sørpe full, ville man ha blitt sett på som ravende gal. Nei da, da er det langt mer sosialt akseptert å lukke døren, slå på PC-en og sjekke skattelistene for å se hvor mye naboen tjener før man neste dag baksnakker ham. Det samme gjelder i andre sammenhenger - folk klager over ensomhet og snakker om hvor kaldt samfunnet er, men er livredde for å vise mer av følelsene sine enn et tilgjort, påklistret smil. Hvorfor er vi så redde for hverandre...? Kanskje fordi samtidig som man snakker om hvor trygt og fantastisk Norge er, eksisterer det en fryktkultur under den glinsende overflaten, noe mediene drar nytte av - er det ikke skrekkbakterier, dødsvirus og monstermarihøner, så er det noe annet. Man skal ikke stole på ukjente da de kan være perverse mannsgriser med en motorsag i kjøleskapet, man skal ikke stole på partneren, for vedkommende kan være utro, man skal ikke stole på Internett, for det er fullt av farer, og man skal iallfall ikke stole på seg selv, for ifølge visdomsartiklene som flyter over av velmente råd om kropp og utseende, må man konkludere med at man er en mislykket taper.

Så det er kanskje ikke til å undres over at folk går rundt bøyd over hver sin mobiltelefon og har angst for å ta av underbuksa i en fellesdusj, for neste dag kan det som skjer i dusjen være å finne på YouTube. Omtrent de eneste stedene hvor det idag er sosialt akseptert å

vise naturlig, impulsiv glede blant andre mennesker, er på en fest der man er dritings etter å ha inntatt den obligatoriske alkoholen, på et karismatisk møte i en pinsemenighet der man taler i tunger, eller på et idrettsarrangement der man kan juble over at hjemmelaget lager mål. Men heller ikke idretten er hva den var - mens farsen i gamle dager i England kunne ta seg en øl på puben sammen med favorittspilleren etter kampen, er man idag heldig om man får et glimt av vedkommende i en rådyr sportsbil, for dagens toppidrett er gjennomsyret av penger og grådigheten som uvilkårlig følger med; det er et langt sprang fra de nakne atletene i det gamle Hellas til farsen OL har blitt idag, og det samme holder på å skje med fotballen - klubbfølelsen blir lite verdt når en annen klubb vifter med sjekkheftet, og det er pengene som styrer.

Noe er fundamentalt galt i samfunnet vårt; det virker som om det ikke lenger er mennesket som står i fokus, men alt mulig annet - penger, berømmelse, skjønnhetsidealer, lover og normer, angst eller depresjoner; samtidig som det enkle, levende menneskets behov for genuin glede blir dyttet bakerst i køen; antall forbud mot det ene og det andre sier sitt. Ikke rart det er så mange tragiske menneskeskjebner her i Norge når folk får følelsen av at de lever i et gyllent bur der oppriktig livsglede uten alkohol er tabu.

Hvorfor kan vi ikke bare glede oss uten å ha en grunn til det? Hvorfor setter man spontane menneskelige følelser i fengsel?

Følgelig har jeg som en kunstnerisk protest mot dette funnet opp en ny idrett som er så absurd at man ikke kan la være å le - da det er nettopp dette som er hensikten: Å skape latter. Å gi blaffen i hva man bør, eller ikke bør gjøre; bare slippe latteren løs. En fargerik idrett som ikke bare fremhever kvinnenenes styrke og dominans, men også er en idrett der kvinnene alltid vinner og mannsgrisene blir sosialt kastret. En idrett som tar knekken på mange tabuer; en sportslig satire og parodi på dagens samfunn - derfor har jeg gleden av å presentere det minimalistiske teaterstykket "Slakt Grisen!". Håper ingen blir fornærmet av dette, og begynner å jage meg med tre bronsealderøkser samt en løpsk motorsag; kunst som ikke vekker reaksjoner er dårlig kunst.

Slakt Grisen! - teaterforestillingen

Gjenstandene man trenger for å kunne fremføre "Slakt Grisen!" er enkle: En tom dorullhylse, en papirbit, litt tape, et bordtennisbord i full størrelse (274 x 152,5 cm) uten nett, et større antall bordtennisballer, miljøvennlige fjær, fire stykker spennebånd, en tom ølboks, et individ av hankjønn som ikke tar seg selv så høytidelig, en svartkledd dommer av hankjønn og to eller flere kvinnelige deltagere som har lett for å le. En nedsenket scene er å foretrekke for at publikum i størst mulig grad skal føle at de er en del av teaterstykket - noe de så avgjort er.

Før forestillingen begynner, må man først lage en liten Gris. Den lager man av den tomme dorullhylsen, der man dekker over den ene åpningen med en ugjennomsiktig papirbit, og fester den med tape. På denne papirbiten kan man lime et originalt kvinnesaksmerke, eller tegne venusspeilet (kvinnesymbolet) for hånd. Den lille Grisen kan så dekkes med kamplystne slagord som "Alle menn er svin", "Kvinner vinner!", tegninger av større og mindre griser, eller gjerne klistermerker med sponsorreklame. Alt ispedd mye humor.

Det er altså valgfritt hvorvidt man vil fremføre forestillingen med to eller flere kvinnelige deltagere, men her følger beskrivelsen av en åpningsscene med to kvinner i tillegg til Dommeren. Til å begynne med er teaterscenen stille, mørk og dyster. Etter en stund lyser man svakt opp forsiden av scenen, og publikum ser den svartkledd kvinnelige Dommeren stå med ryggen til, vendt mot et bordtennisbord uten nett som står midt på scenen; dersom man ikke har et bordtennisbord tilgjengelig, kan man bruke en tilsvarende plan overflate. En representant for hankjønn med humoristisk sans og en solid dose selvironi - heretter kaller vi vedkommende Offergrisen ettersom dette er en stor Gris - gjør seg klar utenfor venstre scenekant. Han er kledd i rufsete T-skjorte, slitte olabukser, en underbukse prydet av Supermann eller en annen kjent superhelt, har hår på brystet, er ubarbert, og går barbeint.

Forestillingen begynner med at den kvinnelige Dommeren snur seg mot publikum med den lille Grisen (den tomme dorullhylsen) hevet med strak arm. Hun spør: "*Hvem er penest?*" Publikum svarer i kor: "*Kvinner!*" Det ser ut som om Dommeren er fornøyd med svaret, og spør: "*Hvem er sterkest?*" Publikum svarer: "*Kvinner!*" Dommeren nikker. Og spør: "*Hvem bestemmer?*" Publikum svarer: "*Kvinner!*" Offergrisen kommer forvirret inn på venstre side av scenen i det den lyses opp; han er omtumlet og forfjamset, går sakte fremover med ustødige skritt, skjærer øynene mot lyset, og har vanskeligheter med å orientere seg - det virker som om han ikke aner hvor han er. Man ser de kvinnelige deltagerne stå ytterst på høyre side, ubevegelige. Dommeren spør: "*Hva bestemmer kvinnene?*" Den kvinnelige delen av publikum svarer høylydt i kor: "*Slakt Grisen!*" Dommeren snur seg langsomt mot Offergrisen, peker på ham med den ledige hånden, og sier alvorlig: "*Kvinnene har talt. Grisen skal slaktes.*"

De kvinnelige deltagerne krysser scenen med uttrykksløse ansikter, stiller seg foran Offergrisen, og siden ingen griser med unntak av Nasse Nøff og Kamerat Napoleon bruker klær, ville det ha vært unaturlig om ikke også denne Grisen var som griser flest. Helt upersonlig og uten å si et ord kaster den første kvinnen den tomme ølboksen til side og kler av ham T-skjorten, mens den andre trekker ned glidelåsen og tar av ham buksen. Offergrisen står perpleks og skamfull igjen i underbuksen med Supermann-motiv, og legger hendene foran skrittet samtidig som de to kvinnene rolig betrakter ham. Hittil har han i deres øyne vært like upersonlig som en boks hermetiske tomater, men et kort øyeblikk nøler de - nesten som om de får øye på noe menneskelig i Offergrisens tvekrokete skikkelse. Dommeren sier: "*Feiginger.*" Etter disse ordene tar de to kvinnene begge tak i underbuksene hans, trekker dem bestemt ned, og kaster dem mot kulissene.

Offergrisen står nå uten en tråd, og forsøker etter beste evne å skjule seg med hendene foran skrittet. Dommeren holder den lille Grisen triumferende i været og ser på.

De to kvinnene tar så tak i armene hans på hver sin side, og fører ham til bordtennisbordet på midten av scenen, der de legger ham ned; den ene står foran bordet med ryggen til publikum og holder Offergrisens høyre hånd, mens den andre går til den motsatte siden der hun tar tak i den venstre hånden, og spenner den fast i løkken i spennebåndet. Den første kvinnen gjør det samme - undersiden av bordtennisbordet brukes til å knytte spennebåndene med, noe som er blitt gjort på forhånd. Hvoretter de to kvinnene gjør det samme med beina til Offergrisens - som nå er spent fast naken til de fire hjørnene av bordtennisbordet, lik en upersonlig gjenstand; en utstillingsdokke overlatt til alles nådeløse blikk. Han lukker øynene.

Mens dette skjer, går Dommeren bak bordtennisbordet slik at hun igjen har ansiktet vendt mot publikum, med den lille Grisen hevet som et romersk trofé, og ser på Offergrisen som om han var en liten, grønn gris fra det ytre rom som uforvarende hadde blitt en del av en rituell ofring av menn på Ottars landsmøte. De to kvinnene stiller seg ved siden av henne på hver sin side som en dommertrio: Offergrisen skal dømmes.

I stillhet betrakter alle Offergrisens mest private gjenstand. Så senker Dommeren armen, rister på hodet, og sier med gravalvorlig røst: *"Kvinnens kropp er fullkommen, men naturen kan umulig ha vært klar i toppen da den utstyrte mannsgrisen med den hengende trompeten."* Disse ordene, som bryter den trykkende stillheten som hittil har preget scenen, sørger for at en av de kvinnelige deltagerne har vanskelig for å holde seg alvorlig, selv om hun forsøker så godt hun kan. Dommeren peker på gjenstanden Offergrisen har mellom beina, og fortsetter: *"Denne fordervelsen hadde gitt åtte ville flodhester livsvarig hikke."* Det er ingen tvil om at kvinnen må kjempe hardt for å la være å le. Dommeren legger forsiktig den tomme dorullhylsen med kvinnesaksmerket og sponsorreklamen på Offergrisens mest private gjenstand slik at den skjules helt; dette er ikke en type påkledning man får kjøpt hos Steen & Strøm, for et mer absurd klesplagg skal man lete lenge etter - kort sagt siste mote for en motebevisst mannsgris.

Deretter sier Dommeren, fortsatt like alvorstungt: *"Kvinnekampens skjebnetime er inne, mine søstre. Grisens trompet ligger på slaktebenken."* Nå kan ikke lenger latteren holdes innesperret: Den kvinnelige deltageren som hadde vanskeligheter med å holde seg alvorlig, begynner å gapskratte.

Dommeren ser surt på henne, og sier: *"Ler du, søster? Vet du ikke at latteren er den største trusselen mot kvinnefrigjøringen?"* Etter en kort pause, fortsetter hun: *"Mannlig latter er et hån mot kvinnekampen, men siden de fleste menn hører hjemme i nærmeste grisebinge, sier det vel seg selv. Dessuten er latter en dyrisk og mannsjåvinistisk lyd som vi kvinner må ta avstand fra og se på som en egyptisk forbannelse, da revolusjonen vår krever handling og forståelse av sakens alvor."* Hun trekker pusten, og peker på Offergrisen. *"Helt siden tidenes morgen har mannsgrisene forsøkt å undertrykke oss kvinner, og undertrykkelsen av kvinneligheten vår begynte med at mannen breket som en sau i det han prøvde å le."* Offergrisen, som hittil har vært taus, sier enfoldig: *"Trompeten min ber om nåde."* Nå må også den andre kvinnen gi tapt for latteren.

Dommeren fortsetter irritert: *"Mens kvinnen før i tiden arbeidet døgnet rundt med å lage mat, stelle huset og ta seg av barna, satt mannsgrisene på kroen, helte i seg øl og lo. Denne formen for primitiv, apeaktig underholdning har de fortsatt med fram til idag, og den tomme latteren deres kan fortsatt høres på strippeklubber, ved bardisken eller på fotballkamper. Menn og dyr er som kjent to sider av samme sak. Men nå er dagen kommet for å gjøre opprør mot mannsgrisenes maktdominans, og skal vi kvinner seire i revolusjonens soloppgang, må vi heve oss over dette dyriske fenomenet; latter er opium*

for kvinnekampen, og enhver kvinne som forstår alvoret i kvinnerevolusjonens budskap, vil være enig i dette. For nå er øyeblikket her: Reis dere, kvinner, bryt lenkene, og vit at seierens time er nær. Sammen skal vi vinne kampen mot mannsgrisenes diktatur, og sammen skal vi høste seierens frukter; Kvinne, ditt navn er Seier."

De kvinnelige deltagerne holder begge to på å knekke sammen av latter.

Dommeren trekker pusten igjen og knytter neven, før hun fortsetter: *"Kvinner i alle land, foren dere i kamp mot mannsgrisene, for mannens plass er i dyrehagen. Når man ser på mannens dyriske, ekle kropp, er det lett å forstå at mennesket nedstammer fra apene."* Hun peker på Offergrisen. *"Sammenligner man dette griseriet med den glatte, fine huden som kjennetegner kvinnen, ser man også hvor blodig urettferdig det er at vi kvinner har blitt diskriminert gjennom hele verdenshistorien. Det er like ille som om en flokk grevlinger skulle stille seg bak disken i en porselensbutikk; de hører rett og slett ikke hjemme der. På samme måte hører heller ikke menn hjemme blant menneskene. Mannsgrisen Darwin var fullstendig på villspor med vrøvlet sitt om den sterkestes rett, for i tilfelle ville mannen for lengst ha dødd ut og vi kvinner hadde befruktet oss selv. Men dessverre - ved et skjebnens lune overlevde apene side om side med menneskene og fortsatte å formere seg, slik at dagens sivilisasjon består av oss kvinner, samt apemenneskene, som man kaller menn. Nå ser det imidlertid lysere ut, for med kunstig befruktning trenger ikke menneskene å ha samleie med en annen art, og i framtiden vil det bare eksistere én type fullverdige mennesker i det siviliserte samfunn: Oss kvinner. I sivilisasjonens urtid fortalte mannsgrisene oss at kvinnens plass er på kjøkkenet. Nå er det vår tur til å slå fast at mannens plass er blant dyrene, noe som er vitenskapelig bevist. Dere kan bare ta en kikk på den hårete overkroppen til en mannsgris neste gang dere er i dyrehagen, og sammenligne dette med dyrene på den andre siden av gjerdet; alle ser vel at dette dyret" - hun peker på Offergrisen igjen, og fortsetter: "Alle ser vel at dette dyret er i slekt med orangutangen Ludvik." Hun trekker pusten. "Og siden..."*

Dommeren blir avbrutt av en av de kvinnelige deltagerne, som hikster frem disse ordene mens krampelatteren tar henne: *"Stopp. Stopp. Jeg klarer ikke mer."* Den andre kvinnen har også det samme problemet: Latterkrampe. Til slutt må til og med Dommeren gi tapt, og begynner å le, hun også: Latterens og livsgledens slagkraft er sterkere enn ethvert våpen, og enhver totalitær tankegang.

Resten av forestillingen er improvisert, og alle står fritt til å gi latteren fritt spillerom, ikke minst publikum, uten at folk tror at man har gått fra forstanden; humor er sunt. Idrettsduellen "Slakt Grisen!" i teaterstykket spilles av to eller flere kvinner, som stiller seg på 3 meters avstand fra den lille Grisen, én på venstre og én på høyre side av scenen om det er to av dem, og kaster bordtennisballer mot dorullhylsen som skjuler Offergrisens uskadeliggjorte kroppsdel. Dommeren står bak bordtennisbordet, og dømmer ofringen av mannsgrisen. En kamp består av tre omganger - i hver omgang har hver av kvinnene 15 kast - altså 45 kast i løpet av hele kampen.

Man kaster etter tur: Kvinne A kaster ett kast, så kvinne B, så kvinne C, så kvinne A igjen, og så videre. Hvem som skal kaste først, bestemmes ved at publikum rekker opp hendene, og stemmer over dette. Det er ikke tidsbegrensning for hvor lang tid man kan bruke på et kast, men regner man med 30 sekunder pr. kast, vil en omgang i en kamp mellom to deltagere vare i om lag 15 minutter; er det flere som kaster, tar det lenger tid. Pausen mellom hver av omgangene er 5 minutter, og Dommeren gir klarsignal når omgangen skal begynne. Reglene er enkle: Den som først treffer den lille Grisen 15 ganger fra 3 meters avstand, har vunnet.

I en tid da folk er opptatt av miljøvern, er det også viktig at de to pausene fylles av aktiviteter som er så grønne som overhodet mulig. Da latter - bortsett fra et svært

beskjedent CO₂-utslipp - er noe av det mest miljøvennlige som finnes, består derfor pauseunderholdningen i at Dommeren ber to eller flere frivillige fra den kvinnelige delen av publikum komme på scenen for å kile Offergrisen med fjær. Og siden miljøaspektet er essensielt, sier det seg selv at fjærene som brukes til kilingen må være etiske og ikke skade Moder Jord. Lange hønsfjær kan godt brukes, men fjærene må være fra frittgående høns - fjær fra innesperrede burhøns er totalforbudt. Syntetiske fjær kan også benyttes, men det er et absolutt krav at de er innkjøpt i en butikk som ikke bidrar til forurensningen ved å la de ansatte røyke i arbeidstiden. I verste fall kan kilingen utføres med fingrene, men hendene må på forhånd være vasket med såpe som har vært pakket inn i resirkulert papir. Å kile en Offergris er noe man kan gjøre med god samvittighet, da dette forurenser langt mindre enn om Offergrisen hadde kjørt en brølende motorsykkel - hvis hele menneskeheten hadde vært opptatt av å kile hverandre i stedet for å grise til jorden, hadde den sett bedre ut. Og hadde Napoleon kilt soldatene sine med hønsfjær fra en belgisk bondegård fremfor å dra mot Moskva og fryse, hadde franskmennene sikkert hatt et annet forhold til militærparader idag. For ikke å snakke om hva som hadde skjedd om svenskene hadde begynt å kile nordmennene uten å slå oss i fotball; kiling sikrer verdensfreden i en helt annen grad enn atombomben. Noe Dommeren forteller publikum; det er jo åpenbart at kiling med miljøvennlige fjær bidrar til å redde planeten vår, mens kiling uten den korrekte grønne innstillingen er forbeholdt krigslystne miljøsvin.

Når det gjelder kasteteknikken, er det viktig å huske på at det er presisjon som er stikkordet i denne idretten, slik at man skal bruke rolige, men presise lobber med overarm eller underarm når man kaster bordtennisballen - ikke knallharde skudd med lynets hastighet - tross alt er hensikten å ha det moro, ikke å kastre en forsvarsløs Offergris. Etersom det er avgjørende at spenningsnivået opprettholdes gjennom hele kampen, er regelen at den som treffer den lille Grisen, umiddelbart får et tilleggskast som bonus, noe som teoretisk sett kan føre til at en spiller som ligger under 0-14 etter 44 kast, likevel vinner etter å ha fått 15 fulltreffere på rad; ingenting er som en nederlagsdømt somlekopp som i siste øyeblikk våkner til live og snur alt på hodet.

Hvis ingen av kvinnene har klart å treffe den lille Grisen 15 ganger etter kampslutt (45 kast), går kampen til ekstraomgang. I en ekstraomgang har hver av kvinnene 5 kast, men dette antallet kan økes som følge av den grønne pauseunderholdningen - etter ordinær tid er det ikke lenger publikum, men deltagerne som tar seg av den. Det har seg nemlig slik at om noen av kvinnene skulle ønske det, kan hun bruke pausetiden sin (5 minutter) til å kile Offergrisen med naturvennlige fjær for å øke antall kast; for hver gang Offergrisen rører litt på seg i løpet av de 5 minuttene kilingen varer, får kvinnen som kiler ham et ekstra kast som belønning for miljøengasjementet sitt. Deretter kan neste kvinnelige kaster få sine tilmålte 5 minutter. Men i og med at deltagerne kan være slitne, er dette naturligvis helt frivillig; den som avstår fra pauseunderholdningen, får uansett 5 kast.

Her er et eksempel:

Dersom kvinne A får Offergrisen til å røre seg 19 ganger i løpet av de 5 minuttene, får hun 24 kast (19+5) i ekstraomgangen, kvinne B som får Offergrisen til å røre seg 26 ganger får 31 kast (26+5), mens kvinne C som velger å stå over for å slappe av med en sukkerfri Cola i stedet for å støtte miljøsakene, bare får de vanlige 5 kastene.

Klarer ingen av kvinnene å treffe den lille Grisen for 15. gang etter den første ekstraomgangen, er det tid for den siste pausen - med 5 minutters kiling fra hver av deltagerne som miljøvennlig pauseunderholdning - mens Offergrisen hylende av latter redder verden, og reglene for ekstra kast er de samme som tidligere: Kiling er valgfritt fra kvinnenens side, og hver gang Offergrisen beveger seg, får kvinnen som kiler ham, et

ekstra kast i tillegg til de 5 kastene hun ville ha fått om hun hadde brukt pausetiden til å la humla suse. Skulle Offergrisen ha noe å si på kilingen, kan man bare minne ham på at dette skjer utelukkende for fredens og miljøets skyld, og at siden en god latter forlenger livet, kommer han til å leve så lenge at han bruker gebisset som tamburin på gamlehjemmet. Han er rett og slett en griseheldig miljøforkjemper som burde ha fått Nobels fredspris som følge av offerviljen sin; man kan si hva man vil, men Offergrisens heroiske bidrag til verdensfreden er betydelig større enn det EU eller Barack Obama har klart å få til.

Om ingen av de kvinnelige kasterne har maktet å treffe den lille Grisen 15 ganger etter andre ekstraomgang, er det duket for Den Siste Griseslakten. De to deltagerne som har fått flest treff er de eneste som går videre til denne finalen; er det flere som har likt antall treff, er også de med. I Den Siste Griseslakten halveres kasteavstanden fra opprinnelige 3 meter til 1,5 meter, det er ubegrenset antall kast, og man kaster i vanlig rekkefølge til en av kasterne treffer den lille Grisen for 15. gang og Offergrisen er beseiret: *Kvinnen har vunnet*. Kort sagt er dette en sportslig satire ingen mannsgris kan gå seirende ut av, for kvinnene vil alltid vinne. Dét kalles likestilling.

Etter forestillingen er det allsang av Griseslaksangen og full glede - både for spillerne, publikum, og ikke minst den stakkars Offergrisen, som tålmodig har måttet ligge fastspent på bordtennisbordet for å ofre seg for kvinnesak, miljøvern og fredsarbeid; han er den eneste som hadde nok selvironi til å være Offergrisen i dette stykket, så det er ikke bare vinneren av kampen som er helten her.

Teaterstykkets varighet avhenger av antall kvinnelige deltagere og kampens lengde, men det er neppe mulig å bruke mindre enn én time på å gjennomføre stykket med to deltagere; to timer er et mer realistisk anslag hvis det er snakk om flere. I og med at store deler av stykket består av improvisasjon, er det tilstrekkelig at skuspillerne uttrykker impulsive følelser fremfor å ramse opp forhåndsbestemte replikker, og særlig Dommeren, som er bindeleddet mellom scenen og publikum, må ha gode kommunikasjonsevner, og få publikum til å bli en del av forestillingen. Offergrisen, på sin side, har begrensede muligheter til å uttrykke seg gjennom kroppsspråk der han ligger på slaktebenken, og må således kunne klare å avspeile selvironien i spontane, uventede kommentarer som er situasjonsavhengige. Bortsett fra å kaste treffsikre bordtennisballer, er de kvinnelige deltagerens hovedoppgave å få publikum i godt humør ved å selv le en naturlig, oppriktig latter, noe som krever kreativitet og fantasi; en vits kan være morsom første gang man hører den, men blir en plage når man har hørt den mange ganger tidligere - derfor er utfordringen å hele tiden skape noe nytt som kan inspirere latteren og livsgleden innenfor rammene som er gitt her. Følgelig vil en oppføring av dette stykket være mer krevende enn om det hadde vært snakk om et konvensjonelt teaterstykke; å improvisere en forestilling som får publikum til å gapskratte én eller to timer, gang etter gang, vil være et håndfast bevis på skuespillernes dyktighet - dette er en utfordring for dem som har lyst til å bevise at de faktisk klarer det.

VIKTIG: Tidligere var det slik at folk kunne le og gjøre litt av hvert, samtidig som dette ble glemt uken etter, og livet gikk stillferdig videre. Nå har folk og fé kameramobil, noe som har fjernet menneskets frihet til å slappe av og slippe latteren løs uten at dette blir lagt ut på YouTube, og i fremtiden kan googles av arbeidsgiver og barnebarn. I lys av dette er det en forutsetning at man kan fremføre "Slakt Grisen!" uten å måtte bekymre seg for at dette kommer ut på nettet hvis man ikke ønsker det, og både Offergrisen og de kvinnelige deltagerne har derfor full rett til å kreve forbud mot bruk av alle former for kamera - et forbud som under alle omstendigheter må respekteres. Hensikten med "Slakt Grisen!" er å skape latter, ikke irritasjon fordi noen blant publikum på liv og død må forevige kampen. Hvis alle skuespillerne på forhånd samtykker, er det greit å ta bilder eller filme dette; hvis

ikke, skal mobiltelefoner og kameraer slås av før forestillingen begynner. Tross alt er dette kunst, ikke et freakshow på sirkus, og menneskets frihet til å åpent og ærlig gi uttrykk for følelsene sine skal ikke bli hindret av frykt for teknologien.

Etterord

De som tror at kommenteringen av langrennsstafetten er intens på NRK, kan neppe ha vært vitne til et nordisk mesterskap med "Slakt Gisen!". Man kan bare tenke seg publikums og seernes jubelrop når kvinnelige representanter for norske og svenske idrettshøyskoler kaster bordtennisballene sine mot den lille Gisen hos en dansk Offergris etter at danskene tapte bronsefinalen, og NRK-kommentatoren som går av hengslene når den norske jenta treffer og leder 14-13: JAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!! Jeg klarer ikke å finne ord, dette er større enn Churchill, Coca Cola og sjuogførti svenske griser, vi er i føringen igjen! Vi holder på å vinne!" Eller hva med pauseunderholdningen før ekstraomgangene: "Hun holder fjæren i luften med innbitt mine, der, nei der, sier jeg, DER, for svarte, JAAAAAAA, den danske grisen rørte på seg, enogførti sekunder igjen og vi har allerede tjuesju ekstrakast, vi har griseflaks..." Og når vinnerkastet kommer, og bordtennisballen sneier den lille Gisen for aller siste gang: "JAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!! Vi har vunnet, den danske grisen er slaktet, vi er bedre enn svenskene, vi er BEST!!!!!!!"

Hva som ville hende i løpet av et OL der en avkledd nord-koreansk Offergris blir truffet med bordtennisballer av en oppglødd bestemor fra Texas, tør jeg ikke engang å tenke på - sikkert er det iallfall at "Slakt Gisen!" ville oppnådd rekordhøye seertall på TV, landskamper ville fått en helt ny ånd, og språkbruken i lokaloppgjør med Offergriser og kvinnelige bordtennisballkastere fra Troms rystet morsmålet.

For ser man objektivt på hva som faktisk skjer i dagens større idrettsgrener, er det åpenbart at dette hører en annen tid til - å gå på ski, løpe fortest mulig eller kaste en ball kan sikkert ha vært spennende i en tid der det å sitte på en trebeinet krakk og melke ei ku var dagens høydepunkt, men verden har gått fremover. Sammenligner man så presisjonsidretter der man skal treffe blink, som bueskyting, bowling, eller golf med satiren i "Slakt Gisen!", fremstår disse som kjedelige og intetsigende - man skal treffe blink eller få en golfball i et hull, men hva så? Hvor er det blitt av samfunnskritikken og ironien? Riktignok er det enkelte idretter, som for eksempel fotball, som fortsatt engasjerer såpass at enkelte tilhengere ville ha vraket halvannen times god sex til fordel for en viktig fotballkamp på TV, men mon tro hvor mange som ville ha gjort det samme for å se langrenn i stua? Og med hånden på hjertet - hvor mange av oss bryr seg om hvem som blir nummer 8 eller 9 i et skiskytterstevne? Fjerner man spenningsmomentet i disse idrettene, er det fint lite som blir igjen.

"Slakt Gisen!" handler ikke bare om å vinne, men om å gi livsgleden fritt spillerom, og at denne idretten ville engasjere både spillere og publikum, er det ingen tvil om. I tillegg er dette en idrett som oppfyller kravene til reklamekulturen som gjør seg gjeldende i dagens teknologiske hverdag der sponsorreklamen på den lille Gisen vil bli lagt merke til på en helt annen måte enn irriterende reklamepauser midt i en TV-serie - med kreative tekster som "Kjøp Georgs hjemmelagde pølser". Idretten kan heller ikke sies å være hårreisende umoralsk - med unntak av opptakten til kampen, der Offergrisen blir strippet for klær og føres bort til bordtennisbordet, inneholder "Slakt Gisen!" i praksis like harmløs nakenhet som Borats lysegrønne badedrakt; verden går neppe under som følge av dette.

Samtidig bryter denne absurde idretten mange tabuer: Aldri før har mannens edlere deler blitt mer avseksualisert og sosialt kastret enn her, og aldri før har det blitt funnet opp en idrett som i større grad setter fokus på kvinnens styrke kontra mannens; i "Slakt Gisen!" er det alltid kvinnene som er den sterke, seirende part. At dette er en samfunnskritisk parodi gjør dette bare mer treffende - når mannens mest tabubelagte kroppsdel blir redusert til en blink for bordtennisballer skjult bak en tom dorull prydet med

kvinnesaksmerker og sponsorreklame, sier vel det meste om samfunnet vi lever i - det samme gjelder for øvrig de miljøvennlige fjærene Offergrisen kiles med; klarere kan ikke satiren uttrykkes.

Man kan si hva man vil - men i forhold til den svarte humoren "Slakt Grisen!" ville by på, er det vemodig å tenke på at en idrett av dette slaget aldri vil komme på OL-programmet; folk flest foretrekker tydeligvis det trygge, bestående - selv om intensiteten og underholdningsverdien i et nordisk mesterskap i "Slakt Grisen!" ville ha vært en uforglemmelig opplevelse. Men slik er det bare - trauste nordmenn foretrekker å se femmila på ski fremfor å være vitne til at en dansk Offergris dekket av en dorullhylse med reklame for Tuborg og Det Kongelige Bibliotek i København blir pepret med bordtennisballer, omgitt av et jublende, lattermildt publikum som gir blaffen i puritanske normer for hvordan en idrett bør se ut.

Men slike kjetterske tanker bør man kanskje ikke tenke i et land der gatene fylles av stressede ansikter med kunstige smil, og de færreste tør å gi uttrykk for livsgleden sin, kanskje bortsett fra når vinneren av femmila har passert målstreken, man slår av fjernsynsboksen - og kan skåle en ensom skål, i et lukket rom, bak en trygg, låst dør.